

Topyekun Sarılmamız Gereken İp Kimin İpi Hıristiyanların Meryem Oğlu İsay

– Sami Biber · 28 Eylül 2021

TOPYEKUN SARILMAMIZ GEREKEN İP KİMİN İPİ? / "HIRİSTİYANLARIN MERYEM OğLU İSA'YA YAPTIKLARI GİBİ BENİ ÖVMEKTE AŞIRIYA KAÇMAYINIZ.-----Hz. Muhammed (S.A.S)----3. BÖLÜM

29 Yaşıma kadar sıradan bir Müslümandım. Yani İslamın üç şartına uyan bir Müslüman... Durun hemen itiraz etmeyin " İslamın şartı beştir." Diye. Hacca gidemediğime ve zekat veremediğime göre benim için İslamın şartı üçtü.

Peki sıradan Müslüman ne?

Namazını kılan- orucunu tutan- Ramazandan Ramazana fitre veren her vakit olmasa da camiye giden (Cuma namazına mutlaka) bunun dışında cemaatmiş tarikatmış uğraşmayan bir Müslümana sıradan Müslüman deniliyormuş.

Bu arada unutmadan: Öğrencilik yıllarımda sık sık Nurcularla birlikte olmuşluğum ve sohbetlerine katılmışlığım oldu ama hiç bir zaman daimi üye olmadım.

Ancak 1983'de Batman'a tayinim çıktığında Tarikat- Şih (Şeyh) Seyyid- Seyda- Gavs ve benzerleri ile hem de çok yakından tanıştım.

Evet...Batman'daki ilk yıllarımda bir gün arkadaşlarla bir kıraathanenin kaldırırma koyduğu kürsü tabir edilen oturaklarda oturup oraların meşhur oyunu domino oynarken baktım kıraathanedeki pek çok vatandaş birden oturduğu yerden kalktı ve on yaşlarında bir çocuğun önünde düğmelerini ilikleyip iki büklüm olarak el öpme kuyruğuna girdi. El öpenler içinde sakalları yerleri süpüren dedeler de vardı bıyığı yeni terleyen delikanlılar da.

" Kim bu?" Dedim. " Şih'in oğlu" dediler.

Şaşırılmıştım ama aynı zamanda buraların İstanbul'dan çok farklı olduğunu da anlamıştım. (Her ne kadar daha sonraları İstanbul'da da bu işlerin olduğunu öğrenmiş olsam da buralarda çok daha yaygındı.)

Öğretmenliğimin ilk aylarında öğrencilerimden bir kaçının bazı şihlerin çocukları olduğunu da öğrenmiştim. Allah için hepsi de efendi çocuklardı. Hiç bir aşırılıklarını şımarıklıklarını saygısızlıklarını

görmedim.

Derken efendim yanlış hatırlamıyorsam 1987 yılında hayatımda ilk kez bir şih ile kanlı canlı karşılaştım. Hatta evine (Pardon Şatosuna) misafir oldum.

Öğrencileri bağlı olduğumuz Siirt iline üniversite sınavlarına götürürken şihın oğlu olan öğrencimiz sınav dönüşünde mutlaka köylerine gitmemiz hususunda ısrar edince kırmadık ve Şihın köyüne gittik.

Bizim(ben ve diğer öğretmen arkadaşım) normal medeni insanlar olarak tokalaştığımız Şih'ın tüm öğrenciler elinden öptüler. Midibüsümüzün şoförü de...

Evet Şih bizzat oğlunun anlatımıyla köylülerin sırtlarında toprak taşıyarak oluşturduğu bir tepe üzerinde içinde yüzme havuzu dahil pek çok konforu bulunan bir şatoda yaşıyordu ve şato Dicle nehri kenarındaydı. Şihın şatosu civarındaki bir kaç ev ise çamur – saman karışımı kerpiçten yapılmış evlerdi.

Bizi oldukça sıcak ve samimi bir şekilde karşılayıp kahve ikram eden şih daha sonra sordu nereli olduğumuzu nereden Batman'a geldiğimizi. Ben İstanbullu olduğumu söyledim. Ağzımdan bir anda öyle çıkmıştı. Şih " Ah istanbul." Dedikten sonra devam etti kendi şatosunu göstererek:

" Hocam bak burası Hilton." Sonra Dicle Nehrini gösterdi: " Bu da İstanbul Boğazı...Bir köprümüz eksik."

İçimden " Allah Allah adam Hilton'u Boğazı da biliyor" Diye geçirdim. Daha sonra gördüm ki sadece bilmekle de kalmıyor bir bakıma yönetiyor. Mesela oğullarından biri Batman Belediye Başkanı diğeri Siirt Milletvekili. (Batman o yıllarda Siirt'e bağlı bir ilçeydi.)

Batman'ın on sekiz köyünün şiha ait olduğunu yine öğrencim olan oğlundan öğrendim.

İyi hoş da bizim hem din hem tarih ve hatta edebiyat derslerinden öğrendiğimiz kadarıyla şihlar (şeyhler) genel felsefeleri " Bir lokma bir hırka " Olan insanlardı oysa benim tanıdığım bu şih ve daha sonra tanıdıklarım hiç de bir lokma ile doycak bir hırka ile ömür geçirecek insanlar değildi. Tam tersine muazzamm servetlere sahip insanlardı.

Bir başka husus bize öğretilen şey şeyhlerin bir ilim halkaları olduğu ve bu ilim halkasında mürşid-i kâmil olan şeyhlerin müridlerine dersler verdiğiydi lakin bu şeyhlerde(şihlarda) böyle bir durum kesinlikle söz konusu değildi. Bırakın müridlere ders vermeyi avamdan herhangi birisinin yanına yaklaşması bile mümkün değildi ki. Yanına yaklaşabilenler de sadece el öpmek için

yaklaşabiliyorlardı.

Daha sonra hep adını duyduğum ama nasıl bir şey oldukları hakkında hiç bir fikrim olmayan bir Seyyid (Peygamberimizin soyundan gelen insan) ile de tanıştım.(Oralarda çoktu aslında seyyid. Ama ben tanıımıyordum hiç birisini.

İşin komiği ben bahsettiğim bu seyyidi daha önceden tanıyordum ama Seyyid olduğunu bilmiyordum.

Evet bu seyyid çok iyi bildiğim biriydi. Onu nasıl bilmezdim ki. İlçemizin Milli Eğitim Şube Müdürlerinden biriydi ve o sıfatıyla bir gün dersime girmiş beş dakika sonra çıkmış ve aşağıda okul müdürüne beni şikayet etmişti " Sami Biberogulları derse günlük plan yapmadan girmiş. Buna izin vermeyin Müdür bey." Diye.

Teneffüste Mmüdür bey çağırıp sormuştu:

-Sami bey siz derse günlük plan yapmadan mı girdiniz?

Cevap verdim:

-Sabah ilk derse girmeden önce plan defterimi bizzat siz imzalamadınız mı müdürüm?

-Ben de öyle hatırlıyorum ama Şube müdürü Bey sizin derse plansız girdiğinizi söyledi.

Plan defterini çıkarıp müdürün masasına koydum bizzat kendi imzasını gösterdim.

-Müdürüm ! Plan Defterim öğretmen masasının üzerindeydi. Adam görmek istememişse ben ne yapabilirim.

Evet şimdi beni daha sonra bir tarikata sokacak olan öğretmen arkadaşım ile geldiğim dini sohbetin yapıldığı evde o şube müdürü başında bir sarıkla bir postta oturuyor ve herkes merak ve heyecanla onun ağzından dökülecek cümleleri bekliyordu.

Sayın seyyid(!) beni görünce gülümsedi.

-Oooo Sami Hocam ! Sen buralara gelir miydin?

-Neden gelmeyeyim ki hocam. Ben de Müslümanım ve burada bir dini sohbet olduğunu duydum.

Evet daha sonra beni sevmeye başladı seyyid. Yani anlayacağınız peygamber soyundan gelen(!)

bir mübareğin sevgisine mazhar olmuşum.

1989'da nihayet tarikat ile de tanıştım.

Evet bahsettiğim arkadaşın (Ki rahmetli oldu kalp krizinden. Allah rahmet eylesin. Çok iyi bir insandı aslında.) etkisine kapılarak pek çoğunuzun malumu olan Adıyaman- Menzil tarikatının bir üyesi oldum. Onların tabiriyle : Sofi. Artık benim de bir şeyhim vardı ama biz ona şeyh demiyorduk. "Seyda" Diyorduk. Lakin "Seyda " da diğer şihlardan çok farklı değildi. Hem oldukça zengindi hem de diğer şihlar gibi müridleriyle (sofilerle) hiç konuşmuyordu. Yüzünü namazdan namaza görüyorduk. Tabii ki evi ile cami arasındaki kısa mesafede kuyruğa girip bekleyerek...

Onun da 7-8 yaşlarında bir çocuğu vardı ve zavallı çocuk biz fanatik sofiler yüzünden çocukluğunu yaşamıyordu. Zira evinden adımını dışarı attığı anda elini öpme kuyruğuna giriyorduk. (Allah da biliyor bu bana çok ters geldiğinden hiç girmedim o el öpme kuyruğuna.)

Evet Seydamızın yüzünü bir de hatme dediğimiz bir çeşit toplu zikir töreninde görüyorduk ama bir kaç saniyelğine. Zira hatme esnasında gözlerimizi kapatmak zorundaydık.

Hani bir söz vardır: "Tekkeyi bekleyen çorbayı içer " Evet gerçekten de tekkeyi bekliyorduk ve günde iki kez verilen çok az yağlı bulgur çorbasını içiyorduk (Bu tamamen bedavaydı)

İçmesine içiyorduk ama evimizde diyelim ki kaşığımız iyi yıkanmamışsa eşimize bağırان bizler orada bir başkasının ağzından çıkmış ve bir sepete atılmış bulaşıklı kaşığı alıp kemal-i iştihayla o çorbaya yumuluyorduk sanki kelle- paça çorbasına yumuluyor gibi.

Evet çorba beleşti. Parmak kadar iki dilim ekmek de beleşti ama " Seyda'nın ekinleri biçilecek." Dendiğinde nice doktorların nice avukat ve hakimlerin nice mühendis- öğretmen ve polislerin bir tırpan kapabilmek için nasıl koşuşturduklarına da şahit oldu bu gözler. Bu hizmet karşılığında sofilerin aldığı tek şey aferindi tabii ki.

Evet nefsemizi büyük ölçüde ayaklar altına almıştık. Evet namazlarımızı daha hûşû içinde kılıyorduk ama bir terslik vardı.

Her şeyden önce Kur'an-ı Kerim bizlere " Topluca Allah'ın ipine sarılın (Âl-i İmran Suresi 103. Ayet)" Diyordu ama biz sofi olabilmek için Seyda'nın ellerine sarılmıştık topluca tövbe ederken. Bizden sonraki şih zamanında tövbe almak için oraya koşanlar o kadar çoğalmış ki artık şeyhin elini tutamıyorlar da şeyhin ipine sarılıyorlar resimde gördüğünüz gibi. Yani Allah bize gayet açık ve net " Benim ipime sarılın." Derken biz şeyhin ipine sarılıyorz ve çoğunluğa normal gelen bu uygulama bana çok ters geliyor.

Biz Mürşid-i Kâmil'i arıyorduk. Yani bizi aydınlatacak ışığı-önderi... Herkesin anlayacağı şekilde söyleyeyim: En mükemmel öğretmeni arıyorduk. Lakin Mürşid-i Kâmilimiz (O en mükemmel öğretmenimiz(!)) bizimle tek kelime bile konuşmuyordu. Konuşmasına konuşmuyordu ama bizi irşad ediyordu(!) nasıl ediyorsa artık. Siz hiç ağzını bile açmadan öğrencilerine bir şeyler öğreten bir öğretmen gördünüz mü?

Biz daha çok çay ocağı denilen yerde toplanıyor sofiler kendi aramızda sohbet ediyorduk bazen taa sabahlara kadar.

Sofi demek sigara ve çay demektir. Sabaha kadar sigara ve çay içip aklımıza gelen her konuda sohbet ediyorduk. Sohbetlerin ana kuralı ise bir sofi bir şey anlatıyorsa itiraz etmemektir. İçimizden ne kadar " O öyle değil" desek de dışımızdan " Yanılıyorsun" demiyorduk. Öyle ki halife konumundaki bir sofi "İnsanoğlu aya ayak filan basmadı " Dediğinde hiç birimiz " Cahil cahil konuşma." Demedik/ Diyemedik.

Kısacası şeyhin hiç yüzünü görmeden bile acayip şekilde irşad olanlar vardı sofiler arasında.

Bu arada anti parantez belirteyim çok önemli bir konuyu da:

Daha sonra tanıdığım başka tarikatlar da dahil tarikatların hiç birinde Atatürk düşmanlığı diye bir husus söz konusu değildir. Çünkü Atatürk hiç bir zaman gündem olmaz. Tek tük gündeme alan olursa da ne lehte nealeyhte bir şey denmez. Sadece konuşan dinlenir o kadar. Yani Atatürk'e karşı nötrdürler.

Peki Atatürk düşmanı olanlar yok mudur?

Tarikatlarda yoktur ama cemaat veya topluluklarda vardır. Mesela şu anda kardeşimin yan komşusu olan Aczmendiler acayip şekilde Atatürk düşmanlarıdır. Mesela o yıllarda Batman'da etkili olan Hizbullahçılar acayip şekilde Atatürk düşmanlarıdır. Mesela Nurcular..Onlar da Atatürk'ü pek dile getirmezler ama konuştukları takdirde hayırla yad etmezler. Ama hiç biri Aczmendiler gibi çok açık ve net düşman değillerdir ve bu saydıklarımın hiç biri tarikat değildir.

Tarikatlarda ferdi düşman olanlar olabilir ama tarikatların genel politikalarında böyle bir düşmanlık söz konusu değildir.

Bahsettiğim tarikatta (ki bu bir Nakşibendi Tarikatıydı) Seydalık(Evliyalık) babadan oğula geçen bir makamdı. Yani hep aynı ailede kalıyordu post. Bizim seydamızın babası imiş ondan önceki post sahibi. Bizim Seyda öldüğünde de evliyalık kardeşine geçti oğlu her ne kadar " Post benim " diye

itiraz edip hatta başka diyarlarda kendisini Seyda ilan etse de...

Oysa Evliyalık babadan oğula geçen bir makam olmamalıydı. Yani bizim öğrendiğimiz Yunus Tapduk dergahına kırk sene boşuna mı düz odun taşımişti?

Bir başka husus: Vatandaş namaz kılarken bile cezbeye geliyor ve " Seydaa" Diye bağıırıyordu. Yahu Allah'ın huzurundasın. Allahu Azimüşşan'ın yanında Seyda da kim?" Ama adam coşmuş " Seydaaa" Diye bağıırıyor. Seyda sevgisi Peygamber sevgisini de Allah sevgisini de sollamış.

Çok önemli ve dikkat çekici bir husus da şudur: Nur Ceaatinde de bu girdiğim tarikatda da ve daha pek çok cemaat ve tarikatta şöyle oturup Kur'an-ı Kerimi ele alıp ondan sureler ve ayetler okuyarak Kur'anın bize ne anlattığı üzerine üzerine bir bilim halkası asla görmedim. Nur camaatinde hep Risale-i Nur okunurdu öteki cemaat ve tarikatlarda ise o kadarı bile yoktu. Kur'anı insanlar adeta boş zamanlarını değerlendirmek için okudukları bir kitap gibi kendileriyle başbaşa kaldıkları zamanlarda okurlardı ki bizim ülkemizde maalesef Kur'an Eğitim dediğimiz şey " Kur'anı yüzünden okumaktan ileriye gitmemiştir. (Her şeye rağmen çat pat imam- Hatip Liselerinde öğretilir Tefsir Derslerinde. Bir de tabii ki İlahiyat Fakültelerinde. Mesela benim iki kız yeğenim vardır. Her ikisi de hafızdır ama Kur'anın ayetleri bize ne söylüyor bilmezler. Oysa sözde Kur'an eğitimi almışlardır.)

Tekrar tarikata dönelim.

Bir gün topluca öğle ya da ikindi namazı kıldık. (Seyda namazı bile kendisi kıldırmıyor. Halifelerinden biri kıldırıyor ama kendisi mutlaka cemaate dahil oluyordu.) Namazdan sonra Seyda yüzü bize dönük vaziyette ayaklarını uzattı ve halifelerden biri başladı ayaklarını ovmaya.

Ben beni oraya getiren ve aynı zamanda halife olan arkadaşşıma sordum: "Ya bu Seyda herkesin derdine derman oluyor ama kendine hayrı yok. Baksana ayaklarını ovduruyor ağrısı geçsin diye." Arkadaş sert bir bakış attı ve " Allah bu evliyalara kendileri ve aileleri için şifa olmak yetkisi vermemiş."

Hepimiz hayran hayran Seyda'yı seyrediyoruz.. Pardon seyredemiyoruz zira Seyda'nın yüzüne sürekli bakmak da yasak. Kaçamak bakışlarla bakacaksınız. Öyle gözleri yapıştırıp bakmak yok.

Derken arkadaş öyle bir şey dedi ki tarikatla bağlarımı tamamen kopardım.

Ne dedi diye soracak olursanız:

" Hocam ! Şimdi seydamız böyle ayaklarını uzatmış oturuyor ya. İşte tam bu sırada Peygamberimiz

onun yanına gelmiş olsa ayağa kalkmaz. Çünkü aralarında öyle bir muhabbet vardır.”

Resmen şok oldum. Resulullah Muhammed Mustafa (S.A.S) gelecek ama bizim Seyda Hazretleri ayağa kalmayacak(!) Ulan bu Seyda Peygamberimizden üstün mü ki? Ya da ona eşit mi ki?

Maalesef bu soruyu direkt sorsanız Sofilerin hepsi “ Saçmalama olur mu öyle şey” diyeceklerdir ama farkında bile olmadan yapılan şey budur.

Daha da kötüsü vatandaş aynen reklamda olduğu gibi bir mod içinde “ Seyda'ya güven gerisini merak etme sen. Saadat-ı Kiramın himmetiyle cennet garanti.” Öyle ki sofilerin neredeyse hepsi Seyda ellerinden tutmazsa kesinlikle cennete giremeyeceklerine inanıyorlar. Kesinlikle böyle çok sağlam bir aracıya ihtiyaçları var (!)

İşin daha da ilginç taa Danimarka'dan gelen bir ecnebi Sofimiz bile vardı ki bunu anlayabilmekte hâlâ zorlanırım.

Ancak sonra sonra gördük ki olay şu yazdıklarımın daha vahim.

Aynı tarikatın bir başka başka kollarında tarikat ileri gelenlerinden biri “ Şeyhin huzurunda bir dakika ayakta durmak 1000 sene nafîle namazdan daha efdaldır” Diyor ve hiç bir Allah'ın kulu “ Sen ne diyorsun kardeşim. Nafîle de olsa namazda Allah'ın huzurundasın. Nasıl olur da Şeyhin huzurunda durmak Allah'ın huzurunda durmaktan 1000 sene daha efdal(hayırlı) olabilir.” Diye sormuyor. Hiç kimse “Kadir Gecesi bile bin aydan kıymetli iken ve Allah bunu kitabında açıkça beyan etmişken nasıl olur da şeyhin huzurunda bir dakika durmak Kadir Gecesinden bile binlerce kat hayırlı olabilir?” Demiyor. Öylece mal mal dinliyor anlatan vatandaş.

Bir başkası çıkıyor (Cübbeli Ahmet Hoca): Yarın Ahiret'te kabirden çıkan bir adamı azap melekleri yakalasa, azaba (cehenneme) götürürlerken yaka paça, o adam dese ki 'ben Nakşibendi tarikatının Halidi kolundanım' dese bırakırlar."

Yani gördüğünüz gibi cennet o kadar ucuz ki (!) Bir tarikate mensup olun veya bir şeyhin huzurunda sap gibi bir dakika dikilin hoop cennettesiniz(!)

Cennet bu kadar ucuz olunca taliplisi bu kadar çok olmaz mı? Olur elbette ama ucuz dediysek o kadar da ucuz değil. Yanmaz kefen lazım peygamberimizi rüyada gösteren terlikler lazım peygamberimizin saçının suyunun suyu lazım... Ve tabii ki bu kadar materyali satan birileri lazım...

Nereden nereye geldiğimizin farkına varabildiniz mi?

Ah bu ucuzculuk yok mu bu ucuzculuk. Ta Titan Saadet zincirinden en son Tosuncuk denilen bir şarlatana kadar insanlarımızın milyarlarca lirasını sahtekarlara kaptırmasının sebebi de bu 1 lira ile bir milyon lira kazanma ucuzculuğundan değil midir hep?